

(Deel G-8)

8. Vreemdelingen op wie het Europees Vestigingsverdrag van toepassing is.

Algemeen

Het Europees Vestigingsverdrag (Trb. 1957, 20), goedgekeurd bij de wet van 28 oktober 1959 (Stb. 395) en voor Nederland in werking getreden op 21 mei 1969 voorziet in het toekennen van bepaalde voorrechten aan de onderdanen van de bij het verdrag aangesloten landen.

+

Frankrijk, Duitsland, Nederland, België, Ierland, Italië, Noorwegen

Tot dusver is het verdrag, behalve door Nederland, door de volgende landen bekrachtigd: België, Denemarken, Duitsland, Griekenland, Ierland, Italië, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Koord-Ierland en Zweden.

Er zij op gewezen dat dit verdrag hoofdzakelijk van belang is voor vreemdelingen, die onderdaan zijn van een der bovengenoemde onderstreepte landen. Immers gelden voor onderdanen van de niet onderstreepte staten, voor zover zij behoren tot de categorie begunstigde EEG-onderdanen, gunstiger bepalingen. (Zie in dit verband Deel G, onder 1 van deze circulaire.)

Artikel 103 Vb welk artikel eveneens op 21 mei 1969 in werking is getreden strekt tot uitvoering van art. 3, tweede lid, van het Europees Vestigingsverdrag, luidende:

"Behoudens in gevallen dar dwingende overwegingen van nationale veiligheid zich daartegen verzetten, wordt een onderdaan van een Verdragsluitende Partij die langer dan de twee voorafgaande jaren rechtmatig op het grondgebied van enige andere Partij heeft gewoond, niet verwijderd zonder dat hem eerst wordt toegestaan, tegen deze verwijdering gronden aan te voeren alsmede zich te wenden tot en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij een bevoegde autoriteit of een of meer speciaal door de bevoegde autoriteit aangewezen personen".

Onder verwijzing naar het in de Nota van Toelichting bij het Vreemdelingenbesluit opgenomen uitvoerige commentaar op art. 103 Vb zij nog het volgende in het kort **vermeld**.

vreemdelingen op wie art. 103 Vb van toepassing is

Art. 103 Vb is uitsluitend van toepassing op de onderdanen van bovengenoemde landen - met uitzondering van begunstigde EEG-onderdanen - mits

- a. zij langer dan twee jaren in Nederland wonen en
- b. aan hen gedurende dit tijdvak verblijf was toegestaan krachtens de artt. 9 of 10 Vw (art. 103, eerste lid, Vb).

- Vertilijf -

G-8-2

Verblijf gedurende de zogeheten vrije termijn (art. 8 Vw, juncto art. 46 Vb) telt dus voor de berekening van deze termijn niet mee. Voor de nadere omschrijving van bedoeld tijdvak van twee jaren: zie art. 103, vijfde lid, Vb.

waarborgen,
neergelegd in
art. 103 Vb

Deze bepaling is uitsluitend van betekenis in geval van (voorgenomen) weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf, intrekking van een vergunning tot verblijf of tot vestiging, dan wel uitzetting van een vreemdeling op wie art. 10, tweede lid, juncto de artt. 47 Vb en 24a VV, van toepassing was.

In afwijking van de bepalingen welke bij of krachtens de Vreemdelingenwet voor vreemdelingen in het algemeen gelden, bevat art. 103 Vb voor de vreemdelingen op wie dat artikel van toepassing is, de volgende waarborgen:

- a. indien zij een verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van hun vergunning tot verblijf hebben ingediend (en zij gedurende een aaneengesloten periode van twee jaar houder van zulk een vergunning zijn geweest) mogen zij - ook al hebben zij de in art. 79 Vb genoemde termijn niet in acht genomen - niet worden uitgezet, zolang op dit verzoek niet is beslist (art. 103, tweede lid, Vb). Heeft de vreemdeling de geldigheidsduur van zijn vergunning tot verblijf laten verstrijken zonder een verzoek om verlenging te hebben ingediend, dan kan hij de bescherming van deze bepaling niet invoeren;
- b. is ten aanzien van hen een beschikking gegeven, strekkende tot beëindiging van hun verblijf, dan mogen zij niet worden uitgezet alvorens hun een redelijke termijn is gegund om herziening van die beschikking te vragen; dienen zij een verzoek om herziening in dan heeft dit - ook indien het weigering van verlenging betreft - steeds schorsende werking ten aanzien van hun uitzetting (art. 103, derde lid, Vb);
- c. de herzieningsprocedure is in deze gevallen met een aantal speciale waarborgen omkleed (steeds verplicht horen der Adviescommissie voor vreemdelingenzaken, waarbij de vreemdeling gelegenheid krijgt zijn belangen bij de commissie te bepleiten en zich door een raadsman te doen bijstaan of vertegenwoordigen (art. 103, vierde lid, Vb).

Verkeert de vreemdeling in de omstandigheid dat - overeenkomstig het vorenvermelde - van zijn uitzetting behoort te worden afgezien, dan dient in zijn identiteitspapier, al naar gelang het geval, één

der aantekeningen, voorgeschreven bij art. 43, eerste lid. 45, eerste Lid, of 45, derde lid, te worden gesteld.

De speciale waarborgen betreffende het gunnen van een redelijke termijn, alsmede het afzien van uitzetting hangende de beslissing op een verzoek om verlenging en het verplicht horen van de commissie indien herziening is gevraagd van een beschikking tot weigering van verlenging gelden niet, indien dwingende redenen van nationale veiligheid de uitzetting van de vreemdeling rechtvaardigen (art. 103, zesde Lid, Vb).

In voorkomende gevallen dient er nauwkeurig op te worden gelet dat de hierboven genoemde waarborgen aan de vreemdeling worden toegekend.